

anden Endring; men som sagt, det antager jeg, at man let vil kunne komme overens om. Saa meget ønsker jeg dog skulde fremgaa af Afstemningen idag, om man, hvad Spørgsmaalet om Vgteskællernes gjensidige Forsørgelsespligt angaar, nærmest slutter sig til Justitsministeren eller til Udvalget.

Swad Spørgsmaalet om Afsoning angaar, skal jeg ikke dvæle længe derved. Jeg skal kun bemærke, at jeg ikke kan tro Andet, end at man vilde finde det rigtigt at stemme for det af mig stillede Forslag under Nr. 1. c., der kun gaar ud paa at tage en Reservation, forsaavidt det virkelig er fysisk umuligt at efterkomme Loven. Jeg udtaler mig ikke imod, at man vil hense tte de Vedkommende i en Tvangsarbejdsanstalt, naar man kan det; men det forekommer mig, at man maa være saa billig at indrømme, at denne Hense telse i Tvangsarbejdsanstalter ikke skal finde Steb, naar man ikke har Plads i Tvangsarbejdsanstalterne; og uagtet det erede Medlem for 10de Kreds (Jessen) mente, at der ikke var nogen Fare for Mangel paa Plads i disse Anstalter, kan jeg efter de Oplysninger, jeg har kunnet faae om Forholdet, og de Data, jeg tillod mig at meddele Thinget i Gaarsmødet, ikke negte, at det for mig stiller sig i alt Fald saare tvivlsomt, om man i den nærmeste Fremtid vil have tilstrækkelig Plads. En saadan Reservation, som jeg har bragt i Forslag, skader jo i alt Fald ikke. — Swad selve Afsoningen angaar, skal jeg kun sige, at ganske vist kunde det, som den erede Ordfører udtalte, synes at være underligt i dette enkelte Punkt at ville fravige det normale Forhold mellem Vand- og Brødstraffen og Tvangsarbejdsstraffen, saaledes som dette Forhold navnlig er opstillet i Loven af 3die Marts 1860; men jeg vil dog gjentagende henlede Opmærksomheden paa, at man ikke bør se bort fra, at det Vand- og Brødbonde, som der her er Tale om at substituere, skriver sig fra en ældre Tid, hvor man var mere streng med saaledes at distere Vand og Brød, end man har været i den senere Tid, da Forholdet mellem Vand og Brødstraffen og Tvangsarbejdsstraffen er blevet fastsat. I 1860 var man allerede naaet meget nær henimod de langt humanere og mildere Anskuelser med Hensyn til Straffebønderne, som ere komne til Gjennembrud i Straffeloven af 1866, hvorefter man i 1836 i den Henseende endnu stod paa et, som vi nu ville sige, temmelig foreldet Standpunkt. Dette fremgaaer jo navnlig tydelig deraf, at den Straf for Løsgænger og Betleri, som fastsattes i 1860, var saa overordentlig mild i Sammenligning med den tidligere for Løsgænger og Betleri gjældende Straf. Naar man saaledes i Loven af 3die Marts 1860 for Løsgænger og Betleri satte meget mild Vand og Brødstraf, kunde man ganske naturlig der fastholde det Forhold mellem Vand og Brødstraffen og Tvangsarbejde, som er angivet derved, at

Tvangsarbejde ifjendes i den ferdobbelte Tid imod Vand og Brød; men, naar man har at gjøre med et Onde — for ikke at kalde det Straf — af Fængsel paa Vand og Brød, bestemt haardt og strengt, saa er det selvfølgelig, at saa passer det ikke, naar man tager Sagen aldeles praktisk, at fastholde det samme Forhold mellem Vand og Brød og Tvangsarbejde, som man har opstillet i den nævnte Lov, saa skal jeg ikke negte, at det forekommer mig, at man ved at sætte det Ferdobbelte kommer til for strenge Resultater. I Dvrigt skal jeg ikke komme ind paa en Forhandling om, hvorvidt det paa dette Omraade er naturligt at bringe en Analogi fra Gjelbsfængsel til Anvendelse, eller gjøre Betragtninger gjældende som dem, vi hørte fra det erede Medlem for 10de Kreds (Jessen). Jeg tager Tingen ganske praktisk, tror jeg, og det forekommer mig da, at det bliver for strengt, naar man her vil tage det Ferdobbelte af de Terminer, der ere foreskrevne ved Loven af 1836. Derfor tillader jeg mig at anbefale det erede Thing det Forslag, der af mig er stillet under Nr. 1. a. eller i alt Fald det subsidiaire under Litra b.

Strup: Jeg skal fuldstændigt og bogstaveligt holde mig den høitærede Formands Formaning efterrettelig og ikke udtale mig om de Dissenspunkter imellem den høitærede Justitsminister og Udvalget, som ere komne frem, og som allerede ere udførligt belyste fra forskjellige Sider. Anledningen til, at jeg har forlangt Ordet, er, at den høitærede Justitsminister igaar, ikke een, men gjentagne Gange udtalte sit Paab om, naar han kom til en Konference med Udvalget, da ogsaa at opnaa Enighed med dette. Jeg drog deraf den Slutning, at den høitærede Justitsminister beklagede, at han ikke allerede tidligere havde haft nogen Konference med Udvalget. Dette skulde imidlertid endda ikke have foranlediget mig til at begjære Ordet, men da den høitærede Justitsminister i Dag, som det forekommer mig, med en særlig stærk Betonning, udtalte, at han maatte hævde sin Berettigelse til, naar man vilde foretage væsentlige Forandringer paa det Omraade, som Lovforslagets Kapitel 1. omhandler, da ogsaa at faae Leilighed til at gjøre sin Anskuelse gjældende, at gjøre den, saavidt jeg forstod, gjældende itide, hørte jeg deri noget Mere end en Beklagelse, jeg troede nemlig deri at se en Behreidelse imod Udvalget, fordi det ikke tidligere har søgt en Konference med den høitærede Justitsminister, og det er derfor, at jeg har taget Ordet. Jeg mener nemlig, at det er aldeles nødvendigt at hævde, at et Udvalg ikke har nogen Forpligtelse, ikke engang en Berettigelse til at søge Konference med nogen anden Minister end med den, der har forelagt Lovforslaget. Det skulde imidlertid glæde mig, om jeg havde misforstaaet den høitærede Justitsminister, men jeg tror i alt